

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
YVES BOT IŠVADA,
pateikta 2011 m. gruodžio 8 d.¹

Byla C-1/11

**Interseroh Scrap and Metals Trading GmbH
prieš
Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH (SAM)**

(Verwaltungsgericht Mainz (Vokietija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Aplinkos apsauga — Atliekų vežimas — Reglamentas (EB) Nr. 1013/2006 — I „žaliąjį“ atliekų sąrašą įrašyta informacija, kuri turi lydėti vežamas atliekas — Konfidencialumo užtikrinimas — Apimtis“

1. Šiuo prašymu priimti prejudicinį sprendimą prašoma išaiškinti 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1013/2006 dėl atliekų vežimo², iš dalies pakeistą 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/31/EB³.

2. *Verwaltungsgericht Mainz* (Vokietija) Teisingumo Teismui pateikia keturis klausimus, kurie iš esmės susiję su tuo, ar teisė į komercinės paslapties apsaugą gali apriboti reglamento 18 straipsnio 1 dalyje numatytą pareigą pateikti informaciją.

3. Šia byla prašoma Teisingumo Teismo ištirti reglamento 18 straipsnio 4 dalyje pateiktos nuorodos į nuostatas, pagal kurias reikalaujama konfidencialiai naudoti informaciją, apimtį ir išnagrinėti teisės į komercinės paslapties apsaugą įtvirtinimą Sąjungos teisėje, prieš tai ją sugretinus, jei reikia, su aplinkosaugos teisės aktuose nustatytais reikalavimais pateikti informaciją.

4. Šioje išvadoje išdėstysiu priežastis, dėl kurių manau, pirma, kad nuostatos, į kurias daroma nuoroda reglamento 18 straipsnio 4 dalyje, negali būti taikomos vežimo operacijos dalyvių santykiams, antra, kad šio reglamento 18 straipsnio 1 dalies nuostatomis valstybėms narėms draudžiama taikyti valstybės narės teisės aktus, kuriais dėl priežasčių, susijusių su teise į komercinės paslapties apsaugą, ribojama atliekų gavėjo galimybė susipažinti su to reglamento VII priede pateikto dokumento 6 punkte nurodyta informacija apie atliekų gamintoją, ir galiausiai, kad minėtos nuostatos atitinka pirminę teisę.

I – Teisinis pagrindas

A – Sąjungos teisė

5. Reglamentas, priimto vadovaujantis EB 175 straipsnio 1 dalimi, tikslas – suvienodinti tvarką, pagal kurią atliekų judėjimas gali būti ribojamas siekiant apsaugoti aplinką.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 190, p. 1.

3 — OL L 140, p. 114, toliau – reglamentas.

6. Šiuo reglamentu buvo panaikintas ir pakeistas 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 259/93⁴, kuriuo buvo panaikinta 1984 m. gruodžio 6 d. Tarybos direktyva 84/631/EEB⁵.

7. Šiuo nauju teisės aktu, be kita ko, siekiama įtraukti 1989 m. kovo 22 d. Bazelyje pasirašytos Konvencijos dėl pavojingų atliekų tarpvalstybinių pervežimų bei jų tvarkymo kontrolės, kuri Bendrijos vardu buvo patvirtinta 1993 m. vasario 1 d. Tarybos sprendimu Nr. 93/98/EEB⁶, prieduose esančių atliekų sąrašų pakeitimus ir Ekonominio bendradarbiavimo ir plėtros organizacijos (EBPO) tarybos sprendimo C(2001) 107, galutinis dėl Sprendimo C(92) 39, galutinis dėl naudoti [perdirbti] skirtų atliekų tarpvalstybinio vežimo kontrolės peržiūros turinį.

8. Šiuo tikslu reglamente nustatyta atliekų vežimo tvarka ir kontrolės sistema pagal kriterijus, kurie iš esmės grindžiami vežamų atliekų rūšimi, eksportuojančia valstybe ir atliekų paskirtimi, atsižvelgiant į tai, ar atliekos šalinamos, ar perdirbamos.

9. Tiksliau tariant, šiuo reglamentu atliekos suskirstytos į tris kategorijas pagal jų pavojingumą ir atitinkamai pagal joms taikomą kontrolės tvarką. Reglamento III priede pateiktas „žalioji“ atliekų sąrašas, kurias vežant keliamas tik nereikšmingas pavojus žmogaus sveikatai ir aplinkai. Šioms atliekoms iš esmės taikoma tik informacijos teikimo tvarka. Šio reglamento IV priede „Gintarinis“ sąrašas“ išvardintoms atliekoms, kurios kelia pavojų žmogaus sveikatai ir aplinkai, taikoma privaloma išankstinio raštiško pranešimo ir leidimo tvarka. Galiausiai, minėto reglamento V priede pateiktas be pavadinimo pavojingiausių atliekų, kurias draudžiama eksportuoti, sąrašas.

10. Reglamento 3 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad atliekoms, įrašytoms į „žaliąją“ sąrašą ir skirtoms perdirbti⁷, vežti Europos Sąjungos teritorijoje, nesvarbu, ar vykdomas tranzitas per trečiąsias valstybes, yra taikomi minėto reglamento 18 straipsnyje numatyti bendri reikalavimai dėl informacijos.

11. Pagal reglamento 18 straipsnį:

„1. 3 straipsnio 2 ir 4 dalyse nurodytoms atliekoms, kurias numatyta vežti, taikomi šie procedūriniai reikalavimai:

- a) Siekiant padėti stebėti šių atliekų vežimą, vežimą organizuojantis išsiuntimo šalies jurisdikcijai priklausantis asmuo užtikrina, kad vežamas atliekas lydėtų VII priede nurodytas dokumentas.
- b) VII priede nurodytą dokumentą iki vežimo pradžios pasirašo vežimą organizuojantis asmuo, o naudojimo įmonė įrenginys [perdirbimo įmonė] ar laboratorija bei gavėjas – kai šios atliekos gaunamos.

<...>

3. Tikrinimo, vykdymo, planavimo ir statistiniams tikslams valstybės narės pagal šalies įstatymus gali paprašyti 1 dalyje nurodytos informacijos apie atliekų vežimą, kuriam taikomas šis straipsnis.

4. 1 dalyje nurodyta informacija laikoma konfidencialia, kai to reikalaujama Bendrijos ir nacionalinės teisės aktuose.“

12. Reglamento VII priede, į kurį daroma nuoroda reglamento 18 straipsnyje, išvardyta informacija, kuri privalo lydėti atliekų vežimą, o to priedo 6 punkte numatyta, kad turi būti nurodyta atliekų gamintojo (pirminio gamintojo, antrinio gamintojo ar surinkėjo) pavadinimas, adresas, kontaktinis asmuo, jo telefono numeris, fakso numeris ir elektroninio pašto adresas.

4 — Reglamentas dėl atliekų vežimo Europos bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės (OL L 30, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k. 15 sk., 2 t., p. 176).

5 — Direktyva dėl tarpvalstybinio pavojingų atliekų vežimo Europos bendrijos viduje priežiūros ir kontrolės (OL L 326, p. 31).

6 — OL L 39, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 18 t., p. 301.

7 — Visoms šalinti skirtoms atliekoms taikoma privaloma išankstinio raštiško pranešimo ir leidimo procedūra, numatyta šio reglamento 1 skyriuje.

B – *Nacionalinė teisė*

13. Pagal Vokietijos Federacinės Respublikos konstitucijos (*Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland*) 12 straipsnio dėl teisės užsiimti profesine veikla ir 14 straipsnio dėl teisės į nuosavybę nuostatas turi būti užtikrintas informacijos, susijusios su komercinėmis paslaptimis, konfidencialumas. Remiantis teismų praktika, bendrovės tiekimo šaltiniai yra komercinė paslaptis, kuriai turi būti taikoma pagrindinių teisių apsauga.

14. 2007 m. liepos 19 d. įstatymo dėl Reglamento Nr. 1013/2006 ir 1989 m. kovo 22 d. Bazelio konvencijos dėl pavojingų atliekų tarpvalstybinių pervežimų bei jų tvarkymo kontrolės⁸ įgyvendinimo⁹ 5 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad pervežimų pagal reglamento 18 straipsnį kartu su reglamento 37 straipsnio 3 dalimi, 38 straipsnio 1 dalimi, 40 straipsnio 3 dalimi, 42 straipsnio 1 dalimi, 44 straipsnio 1 dalimi, 45 straipsniu, 46 straipsnio 1 dalimi, 47 arba 48 straipsniais atvejais vežimą organizuojantis asmuo privalo, jei įmanoma, užpildyti šio reglamento VII priede nurodytą formą.

II – Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

15. Pagrindinėje byloje ginčas vyksta tarp *Interseroh Scrap and Metal Trading GmbH* (toliau – *Interseroh*), prekiaujančios plieno ir metalo atliekomis, ir *Sonderabfall-Management-Gesellschaft Rheinland-Pfalz mbH* (SAM), Reino-Pfalco žemės, įgaliotos stebėti specialiųjų atliekų srautus.

16. *Interseroh*, kaip tarpinė prekybininkė, perka iš gamintojo ar surinkėjo atliekas, įrašytas į „žaliąjį“ atliekų sąrašą, ir jas perparduoda plieno ir metalurgijos gamykloms bei liejykloms, o prekes gamintojas ar surinkėjas pristato tiesiogiai gavėjui.

17. Ši verslo praktika vykdoma pagal dvi atskiras sutartis: viena sutartis tarp tarpinio prekybininko ir atliekų gamintojo, kita – tarp šio tarpinio prekybininko ir atliekų gavėjo.

18. Pagal reglamento 18 straipsnio 1 dalies a punkto nuostatas *Interseroh* privalo šio reglamento VII priede pateiktame dokumente nurodyti įvairius duomenis, pagal kuriuos galima nustatyti atliekų gamintoją.

19. *Interseroh* mano, kad ši pareiga ją verčia atskleisti informaciją, susijusią su jos tiekimo šaltiniais, kuriems taikoma komercinė paslaptis, dėl to jos klientai gali sudaryti tiesiogines sutartis su gamintoju ir ją išstumti iš atliekų perdirbimo rinkos.

20. Dėl to reglamento VII priede nurodyto dokumento 6 punkte ši bendrovė nusprendė nurodyti save kaip gamintoją ar surinkėją arba nepildyti šio laukelio, nes, jos manymu, bet kuriuo atveju tikrojo gamintojo ar surinkėjo tapatybė matyti iš važtaraščių ir svėrimo dokumentų, kurie irgi turi lydėti vežamas atliekas.

21. 2009 m. gegužės 7 d. SAM patikrinus *Interseroh* ir skyrus jai baudą, ši pateikė prašymą *Verwaltungsgericht Mainz*, prašydama nustatyti, kad kaip tarpinė prekybininkė ji neprivalo savo klientui nurodyti atliekų gamintojo tapatybės.

22. *Verwaltungsgericht Mainz* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar <...> reglamento <...> 18 straipsnio 4 dalis taikytina ir pervežant dalyvaujantiems subjektams?

8 – *Gesetz zur Ausführung der Verordnung (EG) Nr. 1013/2006 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 14. Juni 2006 über die Verbringung von Abfällen und des Basler Übereinkommens vom 22. März 1989 über die Kontrolle der grenzüberschreitenden Verbringung gefährlicher Abfälle und ihrer Entsorgung.*

9 – *BGBI.* 2007 I, p. 1462.

2. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai: ar šio reglamento 18 straipsnio 1 dalies veikimas ribojamas komercinių paslapčių apsaugos pagal pirminę Sąjungos teisę?
3. Jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar minėto reglamento 18 straipsnio 4 dalimi, siekiant apsaugoti komercines paslaptis, apribojamas [reglamento] 18 straipsnio 1 dalyje nustatytas vežimą organizuojančių asmenų įpareigojimas [šio reglamento] VII priede numatyta dokumente informaciją apie atliekų gamintoją arba surinkėją atskleisti ir atliekų gavėjui?
4. Jeigu į trečiąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai: ar apribojimo laipsnis priklauso nuo interesų palyginimo kiekvienu konkrečiu atveju (viena vertus, atitinkami verslo interesai, kita vertus, aplinkos apsauga)?“

III – Mano analizė

A – Pirminės pastabos

23. Prieš atsakant į pateiktus klausimus, manau, naudinga atkreipti dėmesį į prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo pateiktus teisinius duomenis ir į teisinių problemų, kurias jis prašo išaiškinti, pobūdį.

1. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusių teismo pateikti teisiniai duomenys

24. Nacionalinis teismas nurodo, kad nors Vokietijos teisės aktų dėl atliekų vežimo nuostatose informacijos, susijusios su atliekų gamintoju ar surinkėju, konfidencialumo nereikalaujama, šio konfidencialumo privaloma laikytis kartu taikant Vokietijos Federacinės Respublikos konstitucijos 12 ir 14 straipsnių nuostatas, nes visuotinai pripažinta, kad bendrovės tiekimo šaltiniai yra komercinė paslaptis, kuriai taikoma pagrindinių teisių apsauga. Šį nacionalinio teismo pateiktą įstatymo išaiškinimą laikysiu konstanta.

2. Klausimų dalykas ir apimtis

25. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad reikia daryti prielaidą, jog pagal reglamento 18 straipsnio 4 dalies nuostatas šio reglamento 18 straipsnio 1 dalyje numatytas informacijos konfidencialumo užtikrinimas galimas tik tuo atveju, kai jo kartu reikalaujama Sąjungos ir nacionalinės teisės aktais. Šią analizę jis grindžia reglamento 18 straipsnio 4 dalies versijų anglų ir prancūzų kalbomis palyginimu su šio reglamento 21 straipsniu, kuriame daroma nuoroda į „nacionalinės ar Bendrijos“ teisės aktus.

26. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgdamas į tai, kad pripažinta, jog Vokietijos teisės aktais reikalaujama užtikrinti informacijos, susijusios su tiekimo šaltiniais, konfidencialumą, mano, kad reikia ištirti, ar Sąjungos teisės aktais taip pat reikalaujama šio konfidencialumo.

27. Todėl jam kyla klausimas dėl reglamento 18 straipsnio 4 dalies nuostatomis leidžiamos komercinės paslapties apsaugos apimties ir dėl galimo pirminės teisės normų turinio bei galimo jų taikymo, kad būtų išspręsta pagrindinė byla.

28. Kitaip sakant, *Verwaltungsgericht Mainz* klausia, ar reglamento 18 straipsnio 4 dalimi savaime ribojama pareiga atliekų gavėjui pateikti šio reglamento 18 straipsnio 1 dalyje nurodytą informaciją, o jeigu ne, tai ar toks ribojimas išplaukia iš pirminės teisės ir pagrindinių Sąjungos teisės principų.

29. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką vien prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas gali apibrėžti jo ketinamų klausimų dalyką. Tik nacionaliniai teismai, nagrinėjantys bylą ir turintys prisiimti atsakomybę už būsimą sprendimą, atsižvelgdami į konkrečias kiekvienos bylos aplinkybes, turi įvertinti ir prejudicinio sprendimo reikalingumą sprendimui priimti, ir Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų svarbą¹⁰.

30. Manau, jog iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą aišku, kad nors klausimų dalykas oficialiai yra reglamento 18 straipsnio 1 ir 4 dalių nuostatų išaiškinimas, *Verwaltungsgericht Mainz*, norėdamas antruoju klausimu išsiaiškinti pirminės teisės poveikį šio reglamento 18 straipsnio 1 dalyje numatytos pareigos apimčiai, neišvengiamai abejoja šios nuostatos galiojimu, todėl klausimo dalykas verčia imtis galiojimo įvertinimo.

31. Teisingumo Teismui siūlau šios bylos nagrinėjimą pradėti nuo pirmojo, trečiojo ir ketvirtojo klausimų, kurie visi susiję su reglamento 18 straipsnio 4 dalies nuostatų aiškinimu ir kuriems siūlau vieną ir tą patį atsakymą. Paskui nagrinėsiu antrąjį klausimą, susijusį su šio reglamento 18 straipsnio 1 dalies suderinamumu su komercinės paslapties apsaugos teise ir – netiesiogiai – su galiojimo vertinimu. Manau, kad tokį klausimų nagrinėjimą pateisina tai, kad vertinant teisės akto galiojimą būtinai reikia išankstinio išaiškinimo.

B – Dėl pirmojo, trečiojo ir ketvirtojo klausimų

32. Pirmuoju, trečiuoju ir ketvirtuoju klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas prašo Teisingumo Teismo priimti sprendimą dėl reglamento 18 straipsnio 4 dalies, kurioje numatyta, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija laikoma konfidencialia, „kai to reikalaujama Bendrijos ir nacionalinės teisės aktuose“¹¹, taikymo apimties.

33. Jis mano, kad reglamento 18 straipsnio 4 dalį reikia laikyti pareigą nustatančia nuostata, kurios taikymo sritį reikėtų išaiškinti, kad būtų nustatyta, ar ji taikoma tik tretiesiems asmenims, ar ir atliekų vežimo operacijoje dalyvaujantiems šalims.

34. Vadovaudamasi šia logika Belgijos, Austrijos ir Portugalijos vyriausybės susieja to paties straipsnio 4 ir 3 dalis, todėl mano, kad minėtoje 4 dalyje daroma nuoroda tik į tuos teisės aktus, kurie yra taikytini valdžios institucijoms, reikalaujančioms informacijos dėl tikrinimo, vykdymo, planavimo ir statistinių tikslų. Taigi nuoroda į šiuos teisės aktus apima tik nuostatas, kuriose nustatyta, kad valstybių narių atitinkamos kompetentingos valdžios institucijos užtikrina informacijos konfidencialumą.

35. *Interseroh*, priešingai, remdamasi reglamento 18 straipsnio 4 dalies formuluote, jos padėtimi atskiroje šio straipsnio dalyje ir tikslu garantuoti komercinę paslaptį, tvirtina, kad pareiga užtikrinti informacijos konfidencialumą taikoma ir vežimo operacijoje dalyvaujantiems asmenims.

36. Europos Komisija, laikydamasi tarpinio požiūrio, mano, kad konfidencialumo pareiga taikoma ne tik valstybių narių atitinkamoms kompetentingoms valdžios institucijoms, bet ir vežant atliekas dalyvaujantiems įmonėms, tačiau tik joms bendradarbiaujant su trečiosiomis šalimis, nes šios įmonės gali sutartimis apibrėžti neleidžiamo informacijos teikimo padarinius.

37. Manau, jog prieš pasiūlant atsakymo gaires vertėtų iš pradžių pateikti du patikslinimus dėl reglamento 18 straipsnio 4 daliai suteikiamos prasmės.

10 — Žr. 2011 m. gegužės 5 d. Sprendimą *MSD Sharp & Dohme* (C-316/09, Rink. p. I-3249, 21 punktą ir jame nurodyta teismo praktiką).

11 — Versijoje prancūzų kalba, nors veiksnyms pavartotas vienaskaita, tarinys pavartotas daugiskaita. Versijoje anglų kalba žodžių junginys yra toks: „where this is required by Community and national legislation“.

38. Pirma, svarbu pažymėti, kad ši nuostata savaime nesukuria jokios konfidencialumo pareigos, kurios taikymo sritį reikėtų nagrinėti.

39. Nors ir suformuluota truputį kitaip, nes buvo grindžiama tik nacionalinės teisės aktais, ši pareiga jau buvo Reglamente Nr. 259/93, kurio 11 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad informacija, lydinti atliekų vežimus, privalo būti laikoma „konfidencialia pagal galiojančius nacionalinės teisės aktus“.

40. Reikia pastebėti, kad reglamento 18 straipsnio 4 dalyje, kaip ir iki jo priėmimo galiojusio Reglamente Nr. 259/93 11 straipsnio 2 dalyje, savaime nesukuriama kokia nors konfidencialumo pareiga, o joje daroma tik nuoroda, kiek tai susiję su informacijos, surinktos pagal šio straipsnio 1 dalį, konfidencialumo užtikrinimu, į šioje srityje galiojančių Sąjungos teisės ir nacionalinės teisės nuostatų taikymą. Taigi, informacijos konfidencialumo užtikrinimas yra suvokiamas kaip išimtis, kuriai taikomi specialūs teisės aktai.

41. Antra, nemanau, kad pagal jungtuko „ir“ vartojimą turi būti nustatoma, kad konfidencialumo užtikrinimas turi būti numatytas ir Sąjungos, ir nacionalinės teisės aktuose.

42. Tiesa, reglamento 18 straipsnio 4 dalis gali būti pagrįstai gretinama su to paties reglamento 21 straipsniu dėl viešo pranešimų prieinamumo, kuriame numatyta, kad išsiuntimo arba paskirties vietos kompetentingos valdžios institucijos, pasinaudodamos atitinkamomis priemonėmis, pvz., internetu, gali pranešimus apie vežimą, kuriam jos pritarė, padaryti viešai prieinamus, „jeigu tokia informacija pagal Bendrijos *arba*¹² nacionalinės teisės aktus nėra konfidenciali“. Vadinasi, abi dalys vartojant jungtuką „arba“ šiame straipsnyje yra aiškiai paminėtos kaip alternatyvios, nors reglamento 18 straipsnio 4 dalyje pavartotas jungtukas „ir“.

43. Vis dėlto jungtukas „ir“ kalbos požiūriu gali turėti arba kumuliatyvinę, arba paskirstomąją prasmę ir turi būti suprantamas atsižvelgiant į tą kontekstą, kuriam esant jis yra pavartotas¹³. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento dėl atliekų vežimo pasiūlymo¹⁴ 19 straipsnio 6 dalis buvo išdėstyta kitaip, nes joje numatyta, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodyta informacija „pagal Bendrijos ir nacionalinės teisės aktus“ turi būti naudojama konfidencialiai. Atsižvelgdamas į reglamento 18 straipsnio 4 dalimi siekiamus tikslus, manau, kad jungtukas „ir“ neturi būti suprantamas kaip nustatantis dvigubą reikalavimą. Manau, jog pakanka, kad nacionalinės teisės aktuose būtų reikalaujama informaciją naudoti konfidencialiai, tačiau, žinoma, būtina, kad tie nacionalinės teisės aktai atitiktų Sąjungos teisę ir patektų į 18 straipsnio 4 dalyje daromą nuorodą.

44. Vadinasi, reikia tiksliau išnagrinėti šiame straipsnyje pateiktą būtent nacionalinės teisės aktų ir Sąjungos teisės aktų taikymo išlygą.

45. Nagrinėjant reikia atsižvelgti į tai, kad teisė į konfidencialumą paskelbta ne kaip principas, o priešingai, kaip išimtis, – todėl ji turi būti aiškinama siaurai.

46. Aiškinimo taisyklė, kuria siūlau pasinaudoti, atitinka Teisingumo Teismo, kuris 2003 m. birželio 26 d. Sprendime *Komisija prieš Prancūziją*¹⁵ nustatė, kad Prancūzijos įstatymas yra per daug bendro pobūdžio, nes pagal jį galima atsisakyti pateikti informaciją motyvuojant, kad jos atskleidimas pakenktų „apskritai įstatymu saugomoms paslaptims“, praktiką. Pagal šį įstatymą kiekvienu konkrečiu atveju būtina informacijos atskleidimo visuomenei interesą palyginti su atsisakymo ją pateikti interesu¹⁶.

12 — Išskirta mano.

13 — Žr. 2005 m. liepos 12 d. Sprendimą *Komisija prieš Prancūziją*, kuriame Teisingumo Teismas nustatė, kokią prasmę suteikti jungtuko „arba“ vartojimui (C-304/02, Rink. p. I-6263, 83 punktas).

14 — 2003 m. birželio 30 d. Komisijos pasiūlymas (COM(2003) 379 galutinis).

15 — C-233/00, Rink. p. I-6625.

16 — Žr. 2010 m. gruodžio 16 d. Sprendimą *Stichting Natuur en Milieu ir kt.* (C-266/09, Rink. p. I-13119).

47. Klausimą dėl reglamento 18 straipsnio 4 dalies apimties galima suskirstyti į du klausimus.

48. Pirmasis: ar nuostatomis, į kurias daroma nuoroda reglamento 18 straipsnio 4 dalyje, galima riboti pareigą to reglamento VII priede nurodyto dokumento 6 punkte nurodyti atliekų gamintojo pavadinimą.

49. Antrasis: jeigu į pirmąjį klausimą būtų atsakyta neigiamai, ar šiomis nuostatomis galima pagrįsti tai, kad su gamintoju susijusi informacija, nurodyta reglamento VII priede pateiktame dokumente, nebus perduota atliekų gavėjui.

1. Dėl tarpinio prekybininko pareigos pildyti reglamento VII priede pateikto dokumento 6 punktą

50. Manau, kad galiu teigti, jog iš reglamento 18 straipsnio nuostatų aiškiai matyti, kad šio straipsnio 4 dalyje nenustatyta jokia pareigos, numatytos minėto straipsnio 1 dalyje, išimtis. Iš tiesų šių dviejų nuostatų tikslai nėra tie patys, nes pagal pirmąją reikalaujama pateikti informaciją, o kitos tikslas – nurodyti tos informacijos naudojimo būdus. Kitaip sakant, reglamento 18 straipsnio 4 dalį galima taikyti tik tuo atveju, jei informacija prieš tai buvo nurodyta reglamento VII priede nurodytame dokumente pagal šio straipsnio 1 dalyje išdėstytus reikalavimus.

51. Šis aiškinimas kyla iš pačios reglamento 18 straipsnio 1 ir 4 dalių formuluotės.

52. Jis atitinka šiuo reglamentu nustatytą bendrą priemonės struktūrą, kuria nenumatoma jokia pareigos pateikti informaciją apie atliekų gamintoją ar surinkėją tuo atveju, kai vežimą organizuojantis asmuo yra prekybininkas, išimtis. Reglamento VII priede pateiktoje 3 išnašoje aiškiai nurodyta, kad kai vežimą organizavęs asmuo nėra gamintojas arba surinkėjas, turi būti pateikta ir informacija apie atliekų gamintoją arba surinkėją. Šis nurodymas neturėtų jokios reikšmės, jeigu reglamento 18 straipsnio 4 dalį reikėtų aiškinti taip, kad ja tarpiniam prekybininkui leidžiama nenurodyti gamintojo arba surinkėjo duomenų. Taigi, aiškiai suvokiant komercinį modelį, kuriuo remiasi *Interseroh* veikla, šiuo konkrečiu atveju reglamentu išimtis nesuteikiama.

53. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus, siūlau daryti išvadą, kad reglamento 18 straipsnio 4 dalimi neleidžiama taikyti jokios šio reglamento 18 straipsnio 1 dalies a punkte nustatytos pareigos vežimą organizuojančiam asmeniui užtikrinti, kad atliekas lydėtų minėto reglamento VII priede pateiktas dokumentas, išimties.

54. Todėl manau, kad prekybininkas, šiuo atveju *Interseroh*, negali atsisakyti šio dokumento 6 punkte nurodyti atliekų gamintojo arba surinkėjo pavadinimą ir duomenis dėl to, kad ta pati informacija nurodyta kituose dokumentuose, pvz., važtaraštyje arba svėrimo pažymoje.

55. Tad lieka nustatyti, ar pagal reglamento 18 straipsnio 4 dalį galima taikyti nuostatas, kuriomis, nors organizuojantis vežimą asmuo neatleidžiamas nuo pareigos pildyti minėto dokumento 6 punktą, ribojamas, remiantis būtent tiekimo šaltinių paslapties apsaugos pagrindais, šios informacijos pateikimas atliekų gavėjui.

2. Dėl pareigos pateikti atliekų gavėjui duomenis apie atliekų gamintoją arba surinkėją

56. Man atrodo, kad reglamento 18 straipsnio 4 dalies negalima aiškinti nei siaurai, kaip tai daro Belgijos, Austrijos ir Portugalijos vyriausybės, nei plačiai, kaip siūlo *Interseroh*. Manau, kad reikia pasinaudoti Komisijos pasiūlytu tarpiniu išaiškinimu dėl toliau nurodytų priežasčių.

57. Tiesa, kad šioje nuostatoje, atrodo, daroma nuoroda į Sąjungos teisės arba nacionalinės teisės normas, pagal kurias valstybėms narėms leidžiama nukrypti nuo laisvės susipažinti su informacija apie aplinką principo, įtvirtinto 2003 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2003/4/EB¹⁷.

17 — Direktyva dėl visuomenės galimybės susipažinti su informacija apie aplinką ir panaikinanti Tarybos direktyvą 90/313/EEB (OL L 41, p. 26; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 7 t., p. 375).

58. Šis aiškinimas patvirtintas reglamento 23 konstatuojamojoje dalyje, kurioje pabrėžiama, kad valstybių narių turi būti reikalaujama užtikrinti, kad pagal 1998 m. birželio 25 d. sudarytą Konvenciją dėl teisės gauti informaciją visuomenės dalyvavimo priimant sprendimus ir teisės kreiptis į teismus aplinkosaugos klausimais, kuri Europos bendrijos vardu patvirtinta 2005 m. vasario 17 d. Tarybos sprendimu 2005/370/EB¹⁸, atitinkamos kompetentingos valdžios institucijos, pasitelkdamos tinkamas priemonės, viešai paskelbtų informaciją apie vežimų pranešimus, „jeigu minėta informacija nelaikoma konfidencialia pagal nacionalinės arba Bendrijos teisės aktus“.

59. Direktyvos 2003/4, kuria siekiama Sąjungos teisės nuostatas suderinti su šios Konvencijos nuostatomis, 4 straipsnio 2 dalies d punkte nustatyta, kad valstybė narė gali numatyti, kad prašymas pateikti informaciją apie aplinką būtų atmestas, jeigu informacijos atskleidimas neigiamai paveiktų „komercinės arba pramoninės informacijos konfidencialumą, jei toks konfidencialumas nustatytas nacionalinės arba Bendrijos teisės aktais tam, kad būtų apsaugoti teisėti ekonominiai interesai, įskaitant visuomenės interesą išsaugoti statistinių duomenų konfidencialumą ir mokesčių slaptumą“.

60. Iš šių įvairių nuostatų sugretinimo, panašiai, kaip ir Belgijos, Austrijos ir Portugalijos vyriausybės, darau išvadą, kad reglamento 18 straipsnio 4 dalyje daroma nuoroda į nuostatas, kuriomis nukrypstama nuo visuomenės teisės gauti valdžios institucijų turimą informaciją apie aplinką principo.

61. Beje, pagal 2011 m. balandžio 12 d. Komisijos ataskaitą¹⁹ dėl reglamento 18 straipsnio ir VII priedo taikymo toks vertinimas atrodo labiausiai bendrai priimtinas valstybių narių valdžios institucijoms, atsakingoms už reglamento įgyvendinimą.

62. Vis dėlto manau, kad šiame straipsnyje daroma nuoroda neišvengiamai turi platesnę reikšmę. Iš tiesų reikia konstatuoti, kad minėto straipsnio 4 dalis, išdėstyta bendromis formuluotėmis, yra nepriklausoma ir skiriasi nuo to paties straipsnio 3 dalies, kurioje kalbama apie informacijos pateikimą valstybių narių valdžios institucijoms. Manau, kad dėl tokio dvigubo argumentavimo, kuris grindžiamas reglamento 18 straipsnio 4 dalies formuluote ir jos vieta šiame straipsnyje, bet koks pernelyg siauras aiškinimas yra netinkamas.

63. Todėl manau, kad nuostatos, į kurias daroma nuoroda reglamento 18 straipsnio 4 dalyje, gali būti taikomos visiems asmenims, galintiems turėti informaciją, nurodytą šio reglamento 18 straipsnio 1 dalyje, t. y. ne tik vežimo ar gavimo operacijose dalyvaujančioms valdžioms institucijoms, bet ir visiems fiziniams ar juridiniams asmenims, dalyvaujantiems vežant atliekas.

64. Vis dėlto manau, kad reglamento 18 straipsnio 4 dalies nuostatos yra taikomos asmenų, dalyvaujančių vežant, santykiams tik su trečiaisiais asmenimis, o ne jų tarpusavio santykiams, todėl pagal šią nuostatą negalima prekybininkui leisti nuslėpti informaciją nuo atliekų gavėjo. Tai galima patvirtinti pasitelkus dvi argumentų grupes.

65. Pirmoji argumentų grupė grindžiama bendra reglamento, kurio kelios nuostatos man atrodo nesuderinamos su prekybininko galimybe neatskleisti gavėjui informacijos gamintojui nustatyti, struktūra.

18 — OL L 124, p. 1.

19 — Ataskaitą galima rasti Komisijos tinklalapyje anglų kalba: „Assessment and guidance for the implementation of EU waste legislation in Member States“. Šio pranešimo 23 psl. nurodyta:

„In the majority of cases „confidentiality“ pursuant to Article 18(4) is interpreted as compliant with data protection law requirements throughout data management by [Competent Authorities]. Ireland is the only Member State which interprets the legislation in a way that „persons who arrange the shipment“ (box 1) may omit the information on consignee and recovery facility by referring to the exporter. Box 2 and 7 in this case will be filled with „Confidential - please refer to box 1““.

66. Reglamente numatyta naudoti bendrąjį dokumentą, kurio turinys nustatytas šio reglamento VII priede, ir nenurodyta jokia alternatyvi nuostata, kuria būtų leidžiama naudoti dvi atskiras formas – vieną priežiūros institucijai, kitą gavėjui²⁰, ar kodą, kurį galėtų iššifruoti tik priežiūros institucija. Šiuo klausimu noriu nurodyti, kad, priešingai, nei tvirtina Belgijos vyriausybė, reglamento 26 straipsnio 3 dalyje, kurioje numatyta tik galimybė šio reglamento VII priede nurodytą dokumentą surašyti elektronine forma, jeigu, vykstant transportavimui, juos galima perskaityti bet kuriuo metu, man visiškai neatrodo kaip galimybė užmaskuoti duomenis apie atliekų gamintoją. Taip pat nemanau, kad Teisingumo Teismas turi vietoje Sąjungos teisės aktų leidėjo pats numatyti priemones, kurios leistų neatskleisti gavėjui atliekų gamintojo tapatybės.

67. Be to, reglamento 18 straipsnio 1 dalies b punkte nustatyta, kad šio reglamento VII priede nurodytą dokumentą pasirašo perdirbimo įmonė ar laboratorija ir gavėjas, kai šios atliekos gaunamos, nors reglamento 20 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad informaciją, pateiktą pagal šio reglamento 18 straipsnio 1 dalies nuostatas, gavėjas ir įmonė, priimanči atliekas, saugo ne trumpiau kaip trejus metus nuo vežimo pradžios. Gavėjas, pasirašantis ir saugantis dokumentą, neturėtų gauti jo sutrumpintos versijos.

68. Antroji argumentų grupė yra susijusi su reglamento veiksmingumu.

69. Pirma, reglamente valstybėms narėms numatyta atsakomybė už atliekų vežimo priežiūros priemonių taikymą ir nurodyta, kad šios priemonės apima netikėtus patikrinimus, kurie gali būti vykdomi ne tik iš pradžių pas gamintoją, turėtoją arba, vykstant transportavimui, pas pranešėją, bet ir pabaigoje pas gavėją arba įmonėje. Be fizinio atliekų patikrinimo, į šią priežiūrą įeina dokumentų patikrinimas ir operacijos dalyvių tapatybės patvirtinimas.

70. Iš šių nuostatų matyti, kad priimančios valstybės valdžios institucijos privalo galėti atlikti patikrinimus atliekų pristatymo vietoje. Tam, kad ši priežiūra būtų veiksminga, reikia, kad šios valdžios institucijos galėtų laisvai naudotis gavėjo saugomu bendroju dokumentu, kurio įvairūs informacijos laukeliai buvo užpildyti nepraleidžiant nė vieno punkto.

71. Be to, reikia atkreipti dėmesį, kad, remiantis visais aplinkosaugą reglamentuojančiais teisės aktais, šiuo reglamentu ypatingos atsakomybės našta priskiriama atliekų gamintojui, kurio tapatybės nustatymas dėl to ir yra svarbus.

72. Reglamento 49 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad gamintojas privalo imtis būtinų priemonių, kad jo vežamos atliekos būtų tvarkomos nekeliant pavojaus žmogaus sveikatai ir aplinkai saugiu būdu viso vežimo metu, taip pat jas perdirbant ar šalinant. Gamintojo atsakomybė baigiasi tik šioms operacijoms pasibaigus.

73. Priešingai, nei teigia *Interseroh*, atliekų vežimo organizatoriaus atsakomybė nepanaikina gamintojo atsakomybės. Nors neteisėto vežimo atveju atsakomybė už atliekų grąžinimą pirmiausia tenka vežimo organizatoriui²¹, vis dėlto reglamentu, kuriuo nustatoma pareiga atsiimti atliekas ir su tuo susijusios išlaidos pagal eiliškumo principą pirmiausia kompetentingoms pervežimo valdžios institucijoms pranešusiam asmeniui, vėliau „kitiems fiziniams ir juridiniams asmenims“, suteikiama galimybė,

20 — 14 išnašoje nurodytame Komisijos pranešime tik Slovėnijos valdžios institucija pareiškė sutinkanti naudoti dvi formas („Slovenia declares that it can also accept if there are two Annex VII documents for the same shipment. In the first could be the data about the producer and in the second the data about recovery, so that you can get all required data.“ (p. 25)).

21 — Žr. reglamento 24 straipsnio 9 dalį.

nenustačius organizatoriaus atsakomybės, kelti klausimą dėl gamintojo atsakomybės²². Siekiant užtikrinti, kad jokios atliekos neliktų nepanaudotos, ir turėti mokėtoją tuo atveju, kai esamas atliekų turėtojas yra nemokus, aplinkos apsaugą reglamentuojančiuose teisės aktuose iš esmės neatmetama pirminio gamintojo atsakomybė net ir tada, kai šis atliekų jau nebeturi²³.

74. Tuo atveju, kai nustatomas neteisėtas vežimas, už kurį gavėjas neatsako, o vežimą organizavusio asmens atsakomybės pareikalauti negalima, nes, pavyzdžiui, tas asmuo yra nemokus arba buvo likviduotas, kompetentingos valdžios institucijos turi turėti galimybę kreiptis į gavėją arba perdirbimo įmonę, kad sužinotų gamintojo tapatybę ir prireikus įpareigotų prisiimti atsakomybę arba kad jis padengtų grąžinimo išlaidas.

75. Dėl šių priežasčių reikia nuspręsti:

- pirma, kad reglamento 18 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad joje daroma nuoroda tik į nuostatas, kuriomis reikalaujama užtikrinti šio reglamento 18 straipsnio 1 dalyje nurodytos informacijos konfidencialumą atliekų vežimo operacijoje dalyvaujančių trečiųjų asmenų atžvilgiu, ir,
- antra, kad reglamento 18 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad ja draudžiama valstybėms narėms taikyti teisės aktus, kuriais dėl su komercinės paslapties apsauga susijusių priežasčių ribojama atliekų gavėjo galimybė susipažinti su šio reglamento VII priede nurodyto dokumento 6 punkte pateikta informacija apie atliekų gamintoją.

C – Dėl antrojo klausimo

76. Antruoju klausimu dėl pirminės teisės įtakos prašymą priimti prejudicinį sprendimą patekęs teismas netiesiogiai klausia, ar reglamento 18 straipsnio 1 dalyje nustatyta pareiga yra suderinama su komercinės paslapties apsaugos reikalavimais pagal šią teisę ir Sąjungos teisės bendruosius principus.

77. Šiomis aplinkybėmis reikia patikrinti, ar pagrindinių teisių laikymasis prieštarauja šios išvados 75 punkte pateiktam reglamento aiškinimui.

78. Atsakant į šį klausimą reikia išnagrinėti, ar Sąjungos teisėje komercinėms paslaptims taikoma apsauga, ir, jeigu taip, koks tos apsaugos lygis.

79. Galima atsakyti, kad teisė į komercinės paslapties apsaugą iš esmės yra įtvirtinta Sąjungos teisėje.

80. Ši teisė nustatyta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje ir yra teisė į gerą administravimą sudedamoji dalis. Pagal Pagrindinių teisių chartijos 41 straipsnio 2 dalį teisė į gerą administravimą apima „kiekvieno asmens teisę susipažinti su savo byla, laikantis teisėto konfidencialumo ir profesinio bei verslo slaptumo“. Ši teisė taip pat įrašyta SESV 339 straipsnyje, kuriuo Sąjungos institucijų nariai įpareigojami neatskleisti informacijos, kuri pagal savo pobūdį laikoma profesine paslaptimi, „ypač informacijos apie įmones, jų verslo ryšius ar sąnaudų sudedamąsias dalis“.

22 — Reglamento 24 straipsnio 9 dalimi ir 25 straipsnio 4 dalimi pranešėjas neatleidžiamas nuo bet kokios atsakomybės, nes jose tik numatyta, kad asmeniui, organizuojančiam vežimą, tenka tos pačios pareigos kaip ir jam. Taigi, pagal subordinuotą apibrėžimą, kuris pateikiamas reglamento 2 straipsnio 15 dalies a punkte, pranešėjas visų pirma yra pirminis gamintojas.

23 — Reglamento 24 straipsnio 10 dalyje ir 25 straipsnio 5 dalyje aiškiai nustatyta, kad šie straipsniai taikomi nepažeidžiant Bendrijos ir nacionalinių nuostatų dėl atsakomybės. 2008 m. lapkričio 19 d. Europos parlamento ir Tarybos direktyvos dėl atliekų ir panaikinančios kai kurias direktyvas (OL L 312, p. 3) 15 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad pirminis gamintojas arba turėtojas lieka atsakingi už visiško panaudojimo ar šalinimo operaciją, net jei atliekos perduodamos kitiems asmenims preliminariam apdorojimui. Nepažeidžiant reglamento, šia nuostata, beje, valstybėms narėms leidžiama nustatyti konkrečias atsakomybės sąlygas ir nuspręsti, kuriais atvejais pirminis gamintojas atsako už visą apdorojimo grandinę arba kuriais atvejais gamintojas ir turėtojas gali dalytis atsakomybe arba ji gali būti deleguojama apdorojimo grandinės dalyviams.

81. Savo praktikoje Teisingumo Teismas ne kartą rėmėsi teise į komercinės paslapties apsaugą, kurią pripažino bendroju principu.

82. 1986 m. birželio 24 d. Sprendime *AKZO Chemike ir AKZO Chemike UK prieš Komisiją*²⁴ Teisingumo Teismas, pažymėjęs, kad šioje byloje taikytinos nuostatos buvo susijusios su konkrečiais atvejais, vis dėlto nusprendė, kad jos yra bendrojo principo, kuris taikomas vykstant administraciniam procesui, išraiška²⁵. 1994 m. gegužės 19 d. Sprendime *SEP prieš Komisiją*²⁶ Teisingumo Teismas vėl patvirtino, kad egzistuoja „bendrasis bendrovių teisės į komercinių paslapčių apsaugą principas“²⁷.

83. Kadangi komercinių paslapčių apsauga buvo tiesiogiai pripažinta bendroju principu, nemanau, kad būtina nagrinėti, ar ji turi būti saugoma kaip nuosavybės teisės arba teisės laisvai užsiimti ūkine veikla sudedamoji dalis.

84. Bet kuriuo atveju šis principas nėra absoliuti teisė ir turi būti vertinamas pagal jo funkciją visuomenėje. Todėl jis gali būti ribojamas su sąlyga, kad šie ribojimai pagrįsti privalomais bendrojo intereso pagrindais, kad jie yra tinkami užtikrinti siekiamo tikslo įgyvendinimą ir neviršija to, kas būtina šiam tikslui pasiekti.

85. Minėtame Sprendime *Varei* Teisingumo Teismas, pavyzdžiui, turėjo palyginti ūkio subjektų teisę į konfidencialios informacijos ir komercinių paslapčių apsaugą su teise susipažinti su informacija, susijusia su viešojo pirkimo sutarčių sudarymo procedūromis²⁸.

86. Lyginant, o tai yra būtina, mano nuomone, reikia atsižvelgti į tai, kad SESV 191 straipsnio 2 dalyje nustatyta, jog Sąjungos aplinkosaugos politika siekiama aukšto apsaugos lygio. Ši politika yra grindžiama atsargumo principu ir principais, kad reikia imtis prevencinių veiksmų, kad žala aplinkai pirmiausia turėtų būti atitaisoma ten, kur yra jos šaltinis, ir kad atlygina teršėjas. Be to, SESV 11 straipsnyje įtvirtinta, kad „nustatant ir įgyvendinant Sąjungos politikos ir veiklos kryptis, ypač siekiant skatinti tvarią plėtrą, turi būti atsižvelgiama į aplinkos apsaugos reikalavimus“.

87. Aplinkos apsaugos ir teisės į komercinę paslaptį palyginimo esminiai kriterijai, manau, turi būti, pirma, aptariamoms informacijos svarba aplinkos apsaugai ir, antra, komercinės paslapties pažeidimo sunkumas atskleidus šią informaciją.

88. Prekybininko pareiga atskleisti gamintojo tapatybę atitinka aplinkos apsaugos bendrojo intereso tikslą.

89. Apskritai, kaip nustatyta 2009 m. rugsėjo 8 d. Teisingumo Teismo sprendime *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą*²⁹, reglamentas ir pagal tikslus, ir pagal turinį iš esmės skirtas žmonių sveikatos ir aplinkos apsaugai nuo galimo žalingo atliekų vežimo iš vienos valstybės į kitą poveikio³⁰.

24 — 53/85, Rink., p. 1965.

25 — 28 punktas.

26 — C-36/92 P, Rink. p. I-1911.

27 — 36 ir 37 punktai. Taip pat žr. 2008 m. vasario 14 d. Sprendimą *Varec* (C-450/06, Rink. p. I-581, 49 punktas).

28 — 51 ir 52 punktai.

29 — C-411/06, Rink. p. I-7585.

30 — 62 punktas.

90. Kadangi reglamente numatyta pavojingoms atliekoms taikoma išankstinio raštiško pranešimo ir leidimo procedūra yra įprasta aplinkosaugos politikos priemonė³¹, „žaliajame“ sąraše įrašytoms atliekoms numatyta informacijos teikimo procedūra taip pat atitinka tokį tikslą. Teisingumo Teismas nustatė, kad „tai, jog <...> reglamentas taip pat taikomas nepavojingoms atliekoms ir perdirbti skirtoms atliekoms, nereiškia, kad jis labiau reglamentuoja prekybą, o aplinkos apsaugos aspektas yra ne toks svarbus, nes aplinkai kenkia bet kokios atliekos“³²³³.

91. Neatsižvelgiant į atliekų pavojingumo laipsnį, jos negali būti laikomos paprastomis prekėmis. Jos cirkuliuoja „taikant laisvės suvaržymo režimą“³⁴, nes jų judėjimui neišvengiamai trukdo aplinkos apsaugai keliami reikalavimai.

92. Pareiga nurodyti duomenis atliekų gavėjui pateikiamame dokumente yra būtina šiam tikslui pasiekti.

93. Ja užtikrinamas ir priežiūrą vykdančių valdžios institucijų veiksmingumas, ir atliekų perdirbimu užsiimančių gavėjų saugumas.

94. Atliekų priežiūros veiksmingumui vežimo metu ar gavimo vietoje iš tiesų reikia, kad tranzito arba paskirties valstybės valdžios institucijos, tikrindamos atliekas lydinčius dokumentus, iš karto žinotų gamintojo tapatybę ir kad joms nereikėtų kreiptis į vežimą organizuojantį asmenį, kuris pagal reglamento 18 straipsnio 1 dalies a punktą yra įsikūręs išsiuntimo valstybėje. Be to, kaip tvirtina Belgijos vyriausybė, ši informacija yra kriterijus, kuriuo remiantis vertinama, ar reikia imtis fizinės patikros, kuri neišvengiamai yra ilga ir brangi, nes būtina sulaukyti prekes. Būtinybė kreiptis į prekybininką, kad sužinotume gamintojo tapatybę, sulėtintų priežiūros procedūras ir dėl to būtų rimta veiklos sričių kliūtis, pavyzdžiui, jūrų transportui, kuris turi principą „tiksliai laiku“ ir dirba laikydamasis terminų.

95. Reikia pabrėžti, kad nors į „žaliąjį“ sąrašą įrašytos atliekos laikomos sukeliančiomis tik nereikšmingą pavojų aplinkai ir žmogaus sveikatai, reglamento 18 straipsnio 1 dalyje numatytos pareigos pateikti informaciją tikslas yra išvengti pavojaus apeiti pavojingoms atliekoms numatytą išankstinio raštiško pranešimo ir leidimo procedūrą. Todėl svarbu, kad valstybių narių valdžios institucijos galėtų vykdyti nuolatinę atliekų vežimo priežiūrą nuo jų pagaminimo iki galutinio perdirbimo, kad galėtų patikrinti, ar tikrai atliekos įrašytos į „žaliąjį“ sąrašą, arba, jei taip, ar jos nebuvo sumaišytos su kitomis medžiagomis tokiais kiekiais, kurie kelia pavojų jas perdirbant be žalos aplinkai.

96. Kalbėdama apie saugų tvarkymą, Austrijos vyriausybė teisingai pabrėžė, kad gavėjas ir priežiūros institucijos, žinodami atliekų pobūdį ir sudėtį, gali įsitikinti, jog atliekas bus galima tvarkyti ekologiškai racionaliū būdu. Atliekų gamintojo nurodymas savaimė gali būti pagrindinis kriterijus, kai, pavyzdžiui, nustatyta, kad gamintojas paprastai gamina pavojingas atliekas. Be to, jeigu perdirbimo įmonė arba priimančios valstybės priežiūros institucijos nustato, kad duomenų nepakanka, jos gali gamintojo paprašyti išsamesnės informacijos.

97. Vadinasi, atliekų gavėjui informacija apie gamintoją yra būtina ir prekybininkas, organizuodamas vežimą, negali jos nepateikti.

98. Galimybė, kad tokiomis aplinkybėmis gali būti padarytas teisės į komercinę paslaptimi saugomų duomenų apsaugą pažeidimas, man atrodo ribota.

31 — 59 punktas ir jame nurodyta teismų praktika.

32 — Išskirta mano.

33 — Minėtas Sprendimas *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą* (67 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

34 — Žr. J. Gillardin „Les déchets: des marchandises en liberté surveillée“, *L'entreprise et la gestion des déchets*, Bruylant, Briuselis, 1993 m., p. 63.

99. Pritariu Komisijos nuomonei, kurioje tvirtinama, kad vežimą vykdančios šalys dvišalėse sutartyse galėtų su tam tikromis išlygomis numatyti tam tikras sutartines sąlygas, kad ištaisytų neigiamas pasekmes, kurios gali kilti tuo atveju, kai gavėjas naudojasi gamintojo tapatybės duomenimis dėl kitų nei reglamente nenumatyti tikslai.

100. Be to, man kyla klausimas dėl žalos, kurią prekiautojai gali patirti atskleidus gamintojų tapatybę, tikrumo ir sunkumo. Iš rašytinės procedūros ir per apklausą pateiktos informacijos negalima to tiksliai suvokti.

101. Remiantis šiais samprotavimais darytina išvada, kad reglamente nustatyta informacijos apie į „žaliąjį“ sąrašą įrašytas atliekas pateikimo tvarka yra proporcinga.

102. Todėl darau išvadą, kad antrojo klausimo nagrinėjimas neatskleidė nieko, kas galėtų paveikti reglamento 18 straipsnio 1 ir 4 dalių galiojimą taip, kaip siūlau jį aiškinti.

IV – Išvada

103. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, siūlau Teisingumo Teismui į *Verwaltungsgericht Mainz* pateiktus klausimus atsakyti taip:

- „1. 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1013/2006 dėl atliekų vežimo, iš dalies pakeisto 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/31/EB, 18 straipsnio 4 dalis turi būti aiškinama taip, kad joje daroma nuoroda tik į nuostatas, kuriomis reikalaujama užtikrinti Reglamento (EB) Nr. 1013/2006, iš dalies pakeisto Direktyva 2009/31/EB, 18 straipsnio 1 dalyje nurodytos informacijos konfidencialumą atliekų vežimo operacijoje dalyvaujančių trečiųjų asmenų atžvilgiu.
2. Reglamento Nr. 1013/2006, iš dalies pakeisto Direktyva 2009/31, 18 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad ja draudžiama valstybėms narėms taikyti teisės aktus, kuriais dėl su komercinės paslapties apsauga susijusių prižasčių ribojama atliekų gavėjo galimybė susipažinti su šio reglamento VII priede nurodyto dokumento 6 punkte pateikta informacija apie atliekų gamintoją.
3. Antrojo klausimo nagrinėjimas neatskleidė nieko, kas galėtų paveikti Reglamento Nr. 1013/2006, iš dalies pakeisto Direktyva 2009/31, 18 straipsnio 1 ir 4 dalių galiojimą.“